

LIBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

J. M. Barrie

PETER PAN

Traducere din limba engleză de
AURELIA ULICI

Ilustrații de **F.D. BEDFORD**

LITERA

București

Cuprins

CAPITOLUL I – Peter își face apariția	5
CAPITOLUL II – Umbra	18
CAPITOLUL III – Veniți, veniți!	32
CAPITOLUL IV – Zborul	54
CAPITOLUL V – Insula devine realitate	68
CAPITOLUL VI – Căsuța	84
CAPITOLUL VII – Locuința subpământeană	99
CAPITOLUL VIII – Laguna sirenelor	109
CAPITOLUL IX – Pasărea Niciodată	129
CAPITOLUL X – Căminul fericit	134
CAPITOLUL XI – Povestea lui Wendy	145
CAPITOLUL XII – Răpirea copiilor	157
CAPITOLUL XIII – Credeți în zâne?	164
CAPITOLUL XIV – Corabia piraților	178
CAPITOLUL XV – De data asta, ori Cârlig, ori eu	189
CAPITOLUL XVI – Întoarcerea acasă	206
CAPITOLUL XVII – Când Wendy a crescut	219
DATE DESPRE AUTOR	237

Capitolul I

Peter își face apariția

Toți copiii cresc, în afară de unul singur. Află repede că vor crește, și așa s-a întâmplat și cu Wendy. Într-o zi, pe când avea doi ani și se juca în grădină, a mai cules o floare și a alergat să i-o dea mamei. Presupun că trebuie să fi arătat încântător, pentru că doamna Darling și-a dus mâna la inimă și a exclamat:

– O, de ce nu poți rămâne așa pentru totdeauna!

Asta a fost tot ce au vorbit pe acest subiect, dar de atunci Wendy a știut că avea să crească. Afi întotdeauna după ce faci doi ani. Doi ani înseamnă începutul sfârșitului.

Locuiau, firește, la numărul 14 și, până când s-a născut Wendy, mama era persoana cea mai importantă. Era o doamnă drăguță, cu o imaginație romantică și o guriță foarte dulce, cu un zâmbet ironic. Imaginația ei romantică era asemenea acelor cutiuțe venite din misteriosul Orient, băgate una în alta în așa fel încât, indiferent câte deschideai, tot mai era încă una; și gurița ei dulce și ironică avea un

zâmbet pe care Wendy nu l-a putut fura, deși era acolo, cât se poate de vizibil, în colțul drept al gurii.

Iată cum a cucerit-o domnul Darling: mulți bărbați la vremea aceea flăcăi, pe când era și ea domnișoară, au descoperit că erau în același timp îndrăgostiți de ea și s-au grăbit să se ducă acasă și să-i ceară mâna, spre deosebire de domnul Darling care a luat un taxi și a ajuns primul, și astfel a cucerit-o. A obținut totul de la ea, în afară de ultima cutiuță și acel sărut. N-a știut niciodată de cutiuță, și, peste timp, a renunțat să caute sărutul. Wendy credea că numai Napoleon l-ar fi putut obține, dar mi-l imaginez încercând și apoi plecând furios, trântind ușa.

Domnul Darling obișnuia să i se laude lui Wendy că mama ei nu numai că-l iubea, dar îl și respecta. Era unul dintre acei indivizi serioși care știau multe despre acțiuni și fonduri. Sigur, nimeni nu știa exact cum stau lucrurile, dar el spunea adesea când cresc acțiunile și când scad fondurile, într-un fel în care orice femeie îl respecta.

Doamna Darling s-a măritat în rochie albă de mireasă, și la început ținea perfect socotelile, chiar cu plăcere, ca și cum era un joc, fără ca măcar o varză mică de Bruxelles să lipsească, dar, încet, încet, au început să lipsească din conopide, și în locul lor apăreau desene cu bebeluși fără un chip anume. Îi desena când ar fi trebuit să facă bilanțul. Erau un fel de presupuneri ale doamnei Darling.

Prima a fost Wendy, apoi John, și la urmă Michael.

Vreo săptămână, două, după nașterea lui Wendy, nu le era clar dacă vor fi în stare să o păstreze, atâta timp cât era vorba despre încă o gură de hrănit. Domnul Darling era teribil de mândru de ea, dar, cum era un om responsabil, se așeza pe marginea patului doamnei Darling, ținând-o de mână și calculând cheltuielile, în timp ce ea îl privea implorându-l. Oricum ar fi fost, era dispusă să riște, dar asta nu se potrivea cu stilul lui; stilul lui era să folosească hârtia și creionul, și când ea îl deruta cu sugestii, trebuia s-o ia din nou de la capăt.

– Nu mă întrerupe, o implora el. Am o liră și șaptesprezece aici, și doi șilingi și șase penny la birou; pot să reduc din cafeaua de la birou, să zicem zece șilingi, ceea ce înseamnă două lire, nouă șilingi și șase penny, împreună cu cei optsprezece șilingi și trei penny ai tăi rezultă trei lire, nouă șilingi și șapte penny, cu cele cinci lire din carnetul meu de cecuri rezultă opt lire, nouă șilingi și șapte penny - cine se tot mișcă acolo? - opt lire, nouă șilingi, șapte penny, punct și ținem șapte - nu mai vorbi, draga mea - și banul dat omului care a bătut la ușă - stai cuminte, copilaș - punct și ținem copilașul - vai de mine, ce-ai făcut? - am spus oare nouă lire, nouă șilingi și șapte penny? Da, am spus nouă lire, nouă șilingi și șapte penny; ei, întrebarea este putem trăi un an cu nouă lire, nouă șilingi și șapte penny?

– Bineînțeles că putem, George! a strigat doamna Darling.

Dar ea îi lua apărarea lui Wendy, or, dintre cei doi el era cu adevărat personajul mai important.

– Nu uita de oreion, a avertizat-o el aproape amenințător și a luat-o de la capăt. Oreionul o liră, asta așa am notat aici, dar îndrăznesc să spun că va fi mai mult de treizeci de șilingi - nu mai vorbi -, pojarul o liră și cinci penny, rubeola o jumătate de guinee, asta face două lire, cincisprezece șilingi, șase penny - nu mișca degetul -, tusea convulsivă, pune cincisprezece șilingi...

Și o ținea tot așa, și de fiecare dată totalul era altfel; dar, în cele din urmă, Wendy s-a descurcat, oreionul a costat numai douăsprezece șilingi și șase penny și cele două tipuri de rujeolă au fost tratate ca fiind unul singur.

Aceeași agitație i-a cuprins și în cazul lui John, iar Michael abia a scăpat la limită; dar amândoi au fost păstrați, și în curând îi vei putea vedea pe toți trei mergând unul după altul la grădinița domnișoarei Fulsom, însoțiți de dădacă.

Doamna Darling dorea foarte mult ca totul să meargă ca pe roate, iar domnul Darling ținea mai presus de orice să fie în rând cu vecinii; așa că, firește, au luat o dădacă. Cum erau săraci, din cauza cantității de lapte pe care o beau copiii, dădaca era un câine din rasa Newfoundland, pe nume Nana, care nu avusese un stăpân anume până când a luat-o familia Darling. Cu toate astea, a considerat întotdeauna copiii importanți, iar familia Darling a cunoscut-o în Kensington Gardens, unde își petrecea cea mai mare parte

a timpului liber, trăgând cu ochiul pe furiș în cărucioare, motiv care făcea să fie foarte urâtă de doicile neglijente, pe care le urmărea până acasă și de care se plângea stăpânelor lor. S-a dovedit a fi o adevărată comoară ca doică. Le făcea baie cu foarte mare atenție și, la orice oră din noapte, era în picioare dacă vreunul dintre cei lăsați în grija ei scotea cel mai slab scâncet. Bineînțeles, cotețul ei se afla în camera copiilor. Avea darul de a ști când o tuse este una care nu merită atenție sau una care trebuie să fie tratată cu comprese puse pe piept. Până în ultima ei zi, a crezut în leacurile băbești, cum ar fi frunza de rubarbă, și mârâia cu dispreț la auzul tuturor acelor discuții moderne despre virusuri și alte astfel de fleacuri. Era o lecție de bună-creștere s-o vezi însoțindu-i pe copiii la școală, mergând demn alături de ei când se purtau frumos și împingându-i înapoi în rând dacă se abăteau din drum. În zilele în care John avea ore de fotbal, nu uita niciodată să-i aducă puloverul, și, de obicei, purta o umbrelă în gură, în caz de ploaie. În subsolul grădiniței domnișoarei Fulsom există o cameră unde așteptau bonele. Ele stăteau pe niște banchete, în timp ce Nana stătea întinsă pe podea, dar asta era singura diferență. Se prefăceau că o ignoră, considerând că are un statut social inferior față de al lor, iar ea le disprețuia discuțiile frivole. Detesta vizitele prietenelor doamnei Darling în camera copiilor, dar, dacă tot veneau, mai întâi îi scotea lui Michael

șortulețul și îl îmbrăca în cel cu șnur albastru, o aranja pe Wendy și îi netezea repede părul lui John.

Nicio bonă nu ar fi putut fi mai bună, și domnul Darling știa acest lucru, deși uneori se întreba îngrijorat dacă vecinii nu bârfeau.

Poziția sa în oraș era cea care-l interesa.

Nana îl tulbura și din alt motiv. Uneori avea sentimentul că nu-l admira.

– Știu că te admiră enorm, George, îl asigură doamna Darling, iar apoi le făcea semn copiilor să fie cât se poate de drăguți cu tatăl lor.

Urmau niște petreceri cu dans fermecătoare, la care uneori avea voie să se alătore și cealaltă servitoare, Liza. Cât de micuță părea în fusta ei lungă și cu boneta de menajeră, deși la angajare jurase că trecuse de mult de vârsta de zece ani. Ce veselie era în acele petreceri! Iar cea mai veselă dintre toți era doamna Darling, care făcea piruete amețitoare, încât tot ce puteai vedea din ea era sărutul, și dacă te-ai fi repezit spre ea, poate l-ai fi prins. Niciodată n-a existat o familie mai simplă și mai fericită, până la apariția lui Peter Pan.

Doamna Darling a aflat pentru prima oară de Peter pe când făcea ordine în gândurile copiilor ei. După ce copiii adorm, orice mamă bună are obiceiul ca în fiecare seară să cotrobăie prin mințile lor și să pună lucrurile în ordine pentru dimineața următoare, așezând la loc toate lucrurile care au luat-o razna în timpul zilei. Dacă ați putea rămâne

treji (dar bineînțeles că nu puteți), v-ați vedea mama făcând acest lucru și vi s-ar părea foarte interesant să o urmăriți. Este ca și cum ai face ordine în sertare. Ați vedea-o stând în genunchi, zăbovind amuzată asupra câtorva dintre lucrurile voastre, întrebându-se de unde naiba ați luat fleacul ăsta, făcând descoperiri plăcute și mai puțin plăcute, lipind ceva de obraz de parcă ar fi ceva la fel de drăguț ca o pisicuță și aruncând altceva cât colo. Când vă treziți dimineața, obrăznicia și dorințele rele cu care v-ați culcat sunt împăturite strâns și așezate pe fundul sertarului cu gânduri; iar sus, deasupra, bine aerisite, stau întinse cele mai frumoase gânduri ale voastre, gata să le îmbrăcați.

Nu știu dacă ați văzut vreodată o hartă a minții cuiva. Doctorii desenează uneori hărți ale altor părți ale tale, și propria hartă poate deveni extrem de interesantă, dar surprinde-i când încearcă să deseneze harta minții unui copil, care nu numai că nu este clară, dar se învâртеște tot timpul. Găsești pe ea linii în zigzag, la fel ca variațiile temperaturii pe un grafic, și care sunt probabil drumurile de pe insulă, pentru că Țara de Nicăieri este întotdeauna mai mult sau mai puțin o insulă, cu pete uimitoare de culoare ici și colo, și recifuri de corali și ambarcațiuni cu aspect ciudat în larg, și sălbatici, și vizuini ascunse, și gnomi care sunt de cele mai multe ori croitori, și peșteri prin care trece un râu, și prinți care au șase frați mai mari, și o colibă care stă să se prăbușească, și o bătrână foarte mică cu un nas coroiat. Ar

fi o hartă ușor de făcut dacă asta ar fi tot, dar mai există și prima zi de școală, religia, preoții, iazul rotund, lucrul de mână, crimele, spânzurațiile, verbele care cer dativul, ziua budincii de ciocolată, aparatul dentar, să spui treizeci și trei la doctor, trei penny pentru că ți-ai scos singur un dinte și așa mai departe, și, fie că toate acestea fac parte din insulă, fie că apar pe alte hărți, totul este destul de confuz, mai ales că nimic nu stă locului.

Bineînțeles, ținuturile din Țara de Nicăieri diferă destul de mult de la persoană la persoană. În ținutul lui John, de exemplu, exista o lagună peste care zburau păsări flamingo în care trăgea John, în timp ce Michael, care era foarte mic, avea un flamingo peste care zburau lagune. John locuia într-o barcă răsturnată pe nisip, Michael într-un cort ca o colibă, iar Wendy într-o casă de frunze cusute una de alta cu măiestrie. John nu avea prieteni, Michael avea prieteni doar noaptea, iar Wendy avea ca animal de companie un lup părăsit de părinții lui. Cu toate acestea, ținuturile din Țara de Nicăieri seamănă în general așa cum seamănă o familie, și dacă le-ai pune unul lângă altul, ai putea spune despre ele că au același nas și alte trăsături comune. Pe aceste țărmuri magice, copiii care se joacă își aduc mereu corăbiile mici la mal. Și noi am fost acolo - încă mai putem auzi sunetul valurilor, deși nu vom mai debarca niciodată.

Dintre toate insulele fermecătoare, Țara de Nicăieri este cea mai confortabilă și cea mai solidă, nu mare și întinsă, știi

tu, cu distanțe plictisitoare între o aventură și alta, ci bine adunată. Când te joci de-a Țara de Nicăieri ziua, folosind scaunele și fața de masă, nu este deloc înfricoșător, dar în cele două minute de dinainte de a adormi devine foarte reală. De aceea există lumini de veghe.

Din când în când, în călătoriile ei prin mințile copiilor, doamna Darling găsea lucruri pe care nu le putea înțelege, și, dintre toate, cuvântul care o nedumirea cel mai tare era Peter. Nu cunoștea niciun Peter, și totuși acesta apărea ici și colo în mințile lui John și Michael, în timp ce mintea lui Wendy începea să fie aproape obsedată de el. Numele sărea în ochi scris cu litere mai apăsate decât oricare dintre celelalte cuvinte, iar în timp ce doamna Darling se uita la el, simțea că avea un aspect ciudat de îngâmfat.

– Da, este destul de arogant, a recunoscut Wendy, cu regret.

Mama ei a întrebat-o:

– Și cine este el, draga mea?

– Este Peter Pan, doar știi, mamă!

La început, doamna Darling nu a știut, dar după ce s-a gândit la copilăria ei, și-a amintit de un Peter Pan despre care se spunea că viețuiește cu zânele. Se depăneau povești ciudate despre el, cum ar fi că, atunci când copiii mureau, el îi însoțea pe drum, ca să nu se sperie. Pe vremea aceea credea în el, dar acum, că era măritată și rațională, se îndoia foarte tare că ar putea exista o astfel de persoană.

– În afară de asta, i-a spus ea lui Wendy, până acum ar fi crescut.

– O, nu, nu a crescut, a asigurat-o Wendy cu convingere, și este exact la fel ca mine.

Voia să spună că era la fel ca ea atât la minte, cât și la trup, și habar n-avea de unde știa asta, pur și simplu știa.

Doamna Darling i-a cerut părerea domnului Darling, iar el a zâmbit disprețuitor.

– Ține minte ce-ți spun, a zis el, e vreo prostie pe care Nana le-a băgat-o în cap, exact genul de idee pe care o poate avea un câine. Lasă-i în pace și o să se rezolve.

Dar lucrurile nu aveau să se rezolve de la sine, iar băiatul ciudat i-a provocat doamnei Darling un adevărat șoc.

Copiii trăiesc cele mai ciudate aventuri, fără să fie tulburați de ele. De exemplu, și-ar putea aminti, la o săptămână după ce s-a petrecut acest eveniment, că atunci când erau în pădure s-au întâlnit cu tatăl lor mort și au jucat un joc cu el. Într-un mod la fel de firesc, într-o dimineață, Wendy a făcut o descoperire tulburătoare. Pe podeaua camerei copiilor au fost găsite câteva frunze de copac care, cu siguranță, nu erau acolo când copiii s-au culcat. Doamna Darling încerca să-și dea seama de unde proveneau, când Wendy a spus cu un zâmbet îngăduitor:

– Cred că este vorba tot despre Peter!

– Ce vrei să spui, Wendy?

– Este atât de necivilizat din partea lui să nu se șteargă pe picioare, a spus Wendy, oftând.

Era un copil ordonat. Și i-a explicat în mod cât se poate de firesc că bănuia faptul că Peter venea uneori noaptea în camera copiilor, se așeza la capătul patului ei și-i cânta la flaut. Din păcate, nu se trezea niciodată, așa că nu-și dădea seama cum de știa acest lucru – știa și gata.

– Ce prostii spui, scumpo! Nimeni nu poate să intre în casă fără să bată la ușă.

– Cred că intră pe fereastră, a răspuns ea.

– Iubita mea, suntem la etajul trei.

– Nu erau frunze sub fereastră, mamă?

Era destul de adevărat: frunzele fuseseră găsite foarte aproape de fereastră.

Doamna Darling nu știa ce să creadă, pentru că lui Wendy totul i se părea atât de firesc, încât nu puteai s-o contrazici spunând că a visat.

– Copila mea, a strigat mama, de ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme?

– Am uitat, a răspuns Wendy senină.

Se grăbea să-și ia micul dejun.

O, cu siguranță visase!

Dar, pe de altă parte, frunzele existau. Doamna Darling le-a cercetat foarte atent: erau frunze uscate, dar era sigură că nu proveneau de la niciun copac care creștea în Anglia. A mers de-a bușilea pe podea, căutând cu o lumânare în